

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סגן יצחק (צחי) מזרחי ז"ל

בן סימה ויעקב
נולד בירושלים
בתאריך כ"ה בחשוון תשל"ו, 30/10/1975
התגורר בירושלים
התגייס באפריל 1994
שרת בחיל המודיעין
נפל בקרב בלבנון
בתאריך י"ב בסיוון תשנ"ו, 30/5/1996
נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 9 שורה: 15 קבר: 4
הותיר אחריו הורים ושני אחים

בן 21 בנפלו

קורות חיים

בן סימה ויעקב. נולד ביום כ"ה בחשוון תשל"ו (30.10.1975) בירושלים. צחי היה הבן הבכור ומיום שנולד ועד לכתו היה גאוות המשפחה. את לימודיו החל בבית-הספר היסודי "פולה בן גוריון" בירושלים וסיים ב"גימנסיה העברית", שם למד במגמה הביולוגית.

צחי, עלם חמודות מלא בלורית, האיר את יומם של אוהביו בחיך שובה לב אשר עיטר תדיר את פניו. הוא היה פעיל בתנועת "הצופים" בשבת "מצדה" ומעורה בחיים החברתיים. הרבה לעסוק בפעילות גופנית, ובפרט במשחק הכדורסל. צחי השתייך לנבחרת "הפועל אברהם" של קבוצת "הפועל ירושלים" ושיחק בה במשך שמונה שנים. השעות הרבות שהקדיש לאימון והתמדתו בתחום, זיכו אותו בגביעים ובמדליות הצטיינות על משחקו ועל תרומתו לקבוצה. הנאה אחרת הסב לו הטיול ברחבי הארץ. הוא נהנה מחקירתם של מחוזות שונים ונהג לשוב ולפקוד אתרים שתמונות הנוף שנשקפו מהם היו יקרות ללבו. עם סיום לימודיו נסע לסיני, להתרפק באחרונה על החופש והשלווה המדברית טרם גיוסו.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

צחי חיכה בקוצר רוח לגיוס. הוא שאף להתגייס לקומנדו הימי, ובתקופת התיכון אף נטל חלק באימונים במסגרת גדנ"ע צלילה, התנסות בה עמד ללא כל קושי. תוך כדי תהליכי הגיוס אובחנה אוושה בלבו ובקשתו להשתלב בקומנדו הימי נדחתה. מאוכזב עד מאוד, חזר ושטח את בקשתו בפני גורמי המיון, נעזר בחוות דעת של מומחים שונים הערבים לבריאותו התקינה, אך לשווא.

צחי גויס לשירות החובה בתחילת אפריל 1994 ושובץ בחילות השדה, כלוחם ביחידת מודיעין מבצעית. במסגרת הכשרתו עבר קורס מודדי איכון וקורס מש"קי סיור. עד מהרה התבלט צחי כמנהיג וכדמות מרכזית, אהובה ומוערכת ביחידה. סמלו המסחרי היה חיוך גדול הנסוך בקביעות על פניו. הוא היווה דוגמה לחבריו ומעולם לא חשש מן האחריות הרבה שרבצה על כתפיו. לא בכדי נבחר צחי כחייל מצטיין על ידי מפקדי היחידה וחייליה, וזכה לתעודת הוקרה על תרומתו ליחידה.

כמו בחייו האזרחיים כך גם בצבא, הגיע צחי להישגים ספורטיביים מרשימים והסב גאווה רבה ליחידתו בתחרויות כושר וניווט. הוא זכה במקום הראשון באליפות הניווט של עוצבת "געש" במסלול האישי וזיכה את יחידתו במקום השני בתחרות "ריצת ניווט בעקבות לוחמים". כמו כן הוענק לו אות הצטיינות בסיום מסלול סמלים ביער ג'ו אלון. אך טבעי היה שצחי ייצא לקצונה. ואמנם, באוגוסט 1995, יצא לקורס קצינים. גם שם בלט בכושרו וזכה לאות הצטיינות בבוחן בראור. בתום הקורס היה למפקד צוות ביחידת המודיעין של עוצבת "געש". הוא קיבל לידיו צוות מבצעי אשר נשלח לשרת במוצב הצפוני ביותר של צה"ל באזור הביטחון - מוצב "ריחן". כאן היה אחראי לתפקודם של חיילי צוותו ומילא את שליחותו באופן מעורר הערצה. צחי נטל חלק פעיל בלחימה על ביטחון יישובי הצפון ובלט במעורבותו בפעילות המבצעית. היה יוזם ומגייס פתרונות מקוריים ויוצאי דופן. מפקדיו תיארו אותו כקצין מקצועי ומסור, המפגין מוטיבציה גבוהה, שואף לשלמות הביצוע וכמי שדבק במשימות העומדות מולו. פקודיו של צחי מעידים, כי היה חבר נאמן ומפקד אהוב: "תמיד מנסה לעודד בדרך מקורית, תמיד מוכן להקשיב ולפעמים, גם כשצריך לרדת על מישהו, רק כדי שישמע לך, שיבין את עצתך".

ביום י"ב בסיוון תשנ"ו (30.5.1996) נפל צחי בקרב בלבנון, בעת שעלה למוצב "בית העמודים" לבקר את חייליו ששהו שם. מטען חבלה הופעל לעבר כוח צה"ל שנע בסמוך למשרדי הצלב האדום בעיירה מארג' עיון. מן

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

המטען שהתפוצץ נפגעו שני חיילים. צחי נמנה עם הכוח שיצא לסייע לנפגעים כאשר המחבלים הפעילו מטען נוסף. צחי נהרג מן ההתפוצצות הזו. עמו נהרגו סגן אלוף יורם דהאן, סרן משה הרוש וסמל ראשון יצחק שפירא. שני קצינים נוספים נפצעו. בן עשרים ואחת היה צחי בנופלו. הוא הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. לאחר נפילתו הועלה לדרגת סגן. הותיר אחריו הורים ושני אחים - ציון וליאור.

במכתב התנחומים למשפחה השכולה כתב מפקד היחידה: "בצער רב אני נפרד מצחי בנכם... בשירותו כחייל, בלט ברצון להיות המוביל ובעקבות כך זכה להערכה רבה, דבר אשר הפך את צחי למנהיג טבעי ואהוב בקרב חבריו ולדמות בולטת ביחידה... דוד בן גוריון אמר פעם: 'אם מפקדים יעוררו את האמון, את האהבה ואת הדבקות בחיילים שלהם, תדע כל אם עבריה שמסרה את גורל בנה בידי מפקדים הראויים להם'. וצחי אכן היה מפקד כזה."

היחידה בה שירת הפיקה ספר זיכרון ובו מכתבים ושירים של חיילים ומפקדים המספרים על צחי. בדברי ההקדשה לצחי כתב מפקד היחידה: "אדם, לוחם וקצין, אשר בדרכו לחייליו שילם בחייו. במותו השאיר לנו את זיכרון חיובו והאופטימיות, היכולת של מפקד לדרוש מחייליו אך מעצמו יותר, ובאותו להט לדאוג לתחושתם ולבעיותיהם". עמיתו ליחידה כתב: "צחי לא מת סתם, בטעות, צחי ידע מה הוא עושה בלבנון, וידע למה הוא עושה זאת שם. הוא לא הסתכל על תפקידו כעל "רולטה רוסית" אלא ראה בתפקיד זה ערך חשוב, אם לא ראשון במעלה, ומתוך כך עלה ללבנון וביצע את תפקידו כמו שהוא ידע והאמין שצריך לבצעו. זה הצו שאני מקבל מצחי, לא צו של רפיון ידיים אלא צו הפוך, צו של התחזקות, צו של אומץ ויוזמה, צו של פרפקציוניזם - צו של צחי... בטירונות אתה רגיל לראות את צחי עוזר לכולם וסוחב את כולם על האלונקה ולא זו ממנה ופתאום אתה פוקח את העיניים, ואתה רואה אותו שוכב בארון וכולם סוחבים אותו והוא לא יכול לעשות כלום "ישבנו במוצב ריחן, צחי מונה כמפקד העמדה, בשלב מסוים התחיל אירוע ואני התחלתי להילחץ מכיוון שפצמ"רו אותנו, צחי נשאר אדיש, אדם עם מצב רוח מרומם, חיוך וצחוק, כאילו זה ברור מאליו שאחרי תשעה חודשים בצבא הוא אמור לשבת בתצפית ריחן ולנהל את הכל ללא כל בעיה. צחי ידע להציב לעצמו מטרה ולהגיע אליה שלב אחרי שלב והוא עשה זאת הכי טוב מכולם..."

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

שיר שכתבו חבריו של צחי לזכרו: "איבדנו ילד שהתעקש להתבגר בכל מחיר, / איבדנו אותו בעולם גדול מדי, / בין אנשים רעים מדי, / בין חלקי לבוש, של חיילים רבים מדי, / שנפלו שם לפניו, בקלות רבה מדי. / רצינו להתחנך בפניו, שיישאר עוד מעט בגילו, / עם העיניים הגדולות, שתמימות ילדותית מהבהבת בהן, / עם כל הסימנים של ילד, על סף הפיכה לגבר, / שממשיך לדבוק בילד שבו. / אבל הוא רץ, מיהר, חשב שמשהו יברח אם יחכה, / רצינו שיישאר פיטר-פן, ולו לרבע נצח בלבד, / לא לנצח שלם, / אבל הוא רצה להתבגר, / זינק אל הזרועות המפתות, של כל הדברים, / שמחכים לילד גדול. / איבדנו אותו, יום אחד, / בעולם גדול מדי, / בעולם כל כך גדול, / גדול כל כך, / שמאוד קל, בעולם כזה, / להיאבד..."

